

Засвіти, прошу, в нашому домі
Світло, на яке я прийду
Надвечір, щоби в знайомі
Обійми пірнути. Кицьку руду
Прихисти. Хай стрибає у постіль,
Сміх викликаючи в нас.
Хай у нашому домі все буде просто —
Нефальшиво і не напоказ.
Вранці я малюватиму квітку
Медом на твоєму шматку
Грінки солодкої. А ти звідкись
Знатимеш точно-точнісько, яку
Пісню простеньку я вчора співала
Весь день у своїй голові.
Розстелиш картате старе покривало
У саду на зеленій траві.
Вмістимось зручно із кицькою разом,
Зробимо фото на мій телефон,
І та головна із трьох слів фраза
Буде між нами, немовби закон
Неоголошений, та відомий.
Тільки, прошу, головне — засвіти
Світло у нашому спільному домі,
Щоби я знала, куди мені йти...

Пам'ятаю той день, як учора:
Обговорюємо новини,
Я — ще трохи минулим хвора,
Ти — знайомий. Чужа людина.
У розмові все більше пауз —
Гусне вечір, як добре тісто,
І ми йдемо шукати каву
З молоком у вечірнє місто.
Розчиняєм туге мовчання
Першим теплим ковтком напою,
І ти кажеш замість прощання:
«Я тебе уявляв такою».
На цю фразу сміюся дзвінко,
Навіть майже кажу щось зайве —
Але в дзеркалі бачу жінку,
Яка світиться дивним сяйвом,
І без слів, без пручань, без руху
Тане, м'якне, стає слабкою.
А ти шепчеш уже на вухо:
«Я. Тебе. Уявляв. Такою.».

Не забувай про тих, хто був до мене,
І споминай про всіх аж до одної,
Бо це вони, як мокрих вулиць вени,
Вели тебе до зустрічі зі мною.
Було ж всього: краса, зізнання, зради,
Тіла і душі бачив різні зблизька.
В чужих обіймах ти шукав розради
І мовчки ставив галочки у списках.
Дзвони їм часом і питай, як справи.
За все минуле дякуй неодмінно.
Бо кожна з них — лише потрібна вправа,
Щоб ти любов засвоїв на відмінно.